

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 192 - 25 Kuruş

16 - Ocak - Çarşamba - 1952

LEON BU ESARENGİZ KIZ HAKKINDA BİR ŞEYLER ÖĞRENMEK İSTEDİ. FAKAT HER SUALE LAKIRDI KARIŞTIRDI.

DEMEK BİR ARTİSTSİNİZ..

GELDİK İŞTE.. TAKSİ.. TE-ŞEKKÜR EDERİM EFENDİM. BANA NE BÜYÜK İYİLİK ET-TİĞİNİZİ BİLEMEZSİNİZ. ALLAH MURADINIZI VERSİN..

OTOMOBİL DURUR DURMAZ KADIN DIŞARI UĞRADI.

ALLAHA İS. MARLADIK

GÜLE.. GÜLE..

SUZANIN AKLINA KİMBİLİR NELER GELMİŞTİR.. BİR KADINI GÖTÜRDÜM DESEM YİNE SÜRATINI ASAR

YENİ ÇIKIYOR.. HIÇBİRŞEY SÖY-LEMEM OLUR BİTER..

ÜZÜLDÜN MÜ CANIM..

KALBİM PARÇALANDI LEON.. BENDEN AYRIL-MAK İSTEMEDİ.. HEPSENİ ÇAĞIRDI. İÇİM PARÇALANDI. YARIN YİNE GELİP OYUNCAK GETİRECEĞİM YARIN ÇAĞIZA..

BU SİYAH ELDİVEN KİMİN? BENİM Kİ Mİ? HAYRET.. DÜ-ŞÜRDÜĞÜMÜ BİLMİYORUM..

GEL CA-NIM.. ŞU YARIN KALAN GEZİN TİMİZİ TAMAMLİYALIM.

GÜNÜ NEŞE İÇİNDE GEÇİRDİLER.

LEON.. BENİM ÜÇ SİYAH ELDİVENİM VAR. HERHALDE BİRİ BENİM DEĞİL

ÜÇ ELDİVEN Mİ? ÇOK TUHAF..

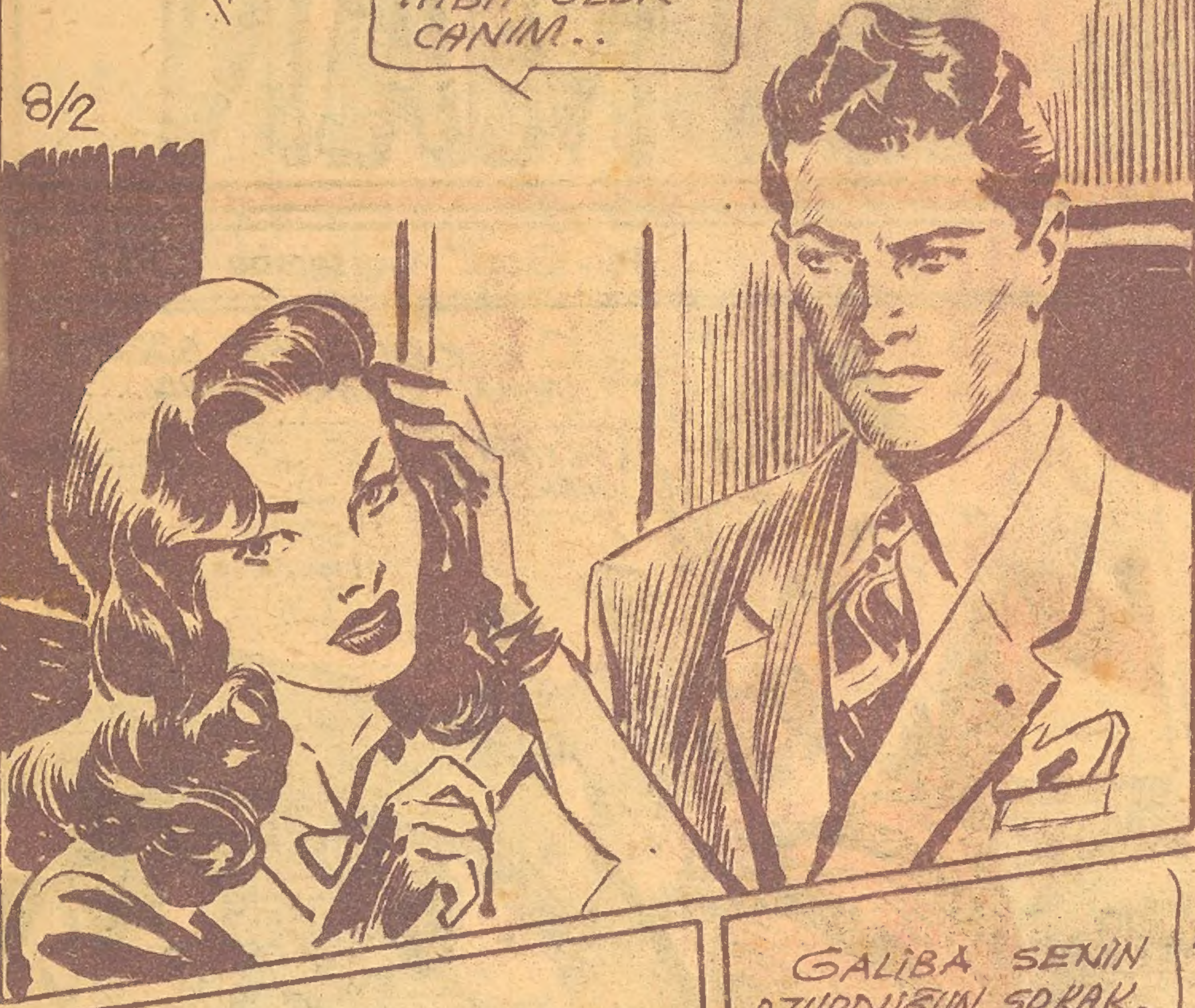
192/1

SUZAN ELİNİ ALNINA VURDU.

BUNLAR BENİMKİLER. ÜÇÜNCÜSÜ İSE YETİM EVİ MÜDÜRÜNÜN MASASINDA UNUTULMUŞ BİR ELDİVEN BEN DALGINLIKLA ALMIŞIM. DERHAL TELEFON EDERİM. AKŞAMA DA KONUŞURUZ OLMAZ MI LEON..

TABİİ OLUR CANIM..

8/2

VEDALAŞIP AYRILDILAR. FAKAT ELDİVEN İŞİ LEONUN CANINI SIKMIŞTI.

ELDİVEN OTOMOBİLDEYDİ. BENDEN YARDIM İSTEYEN KIZ UNUTTU ONU. BUNDAN SUZANA SÖYLEMEDİĞİME OKAR. DAR PIŞMANIM Kİ.. AMA O DA ÖYLE ŞÜPHECİ VE KISKANÇ Kİ..

AKŞAM.

YETİMLER EVİNE TELEFON ETİM. KİMSENİN BİRŞEYDEN HABERİ YOK. HABERİN VAR MI? ÇOCUĞU İKİ İHTİYAR ALMIŞ.. BÜYÜK ANNESİYLE BÜYÜK BABASIYMIŞ.. KAYBOLDUĞU İÇİN ÇOK KORKMUŞLAR.

GALİBA SENİN OTURDUĞUN SORAK. TAN GEÇERKEN ÇOCUK KAYBOLMUŞ VE...

İYİ AMA BENİM EVİME NA. SİL GİRMİŞ.. PENCEREDEN KENDİ KENDİNE GİREMEZ YA.. O İHTİYARLARIN İSİMLERİNİ ALDIN MI BARI..

HAYIR.. AKLIMA BİLE GELMEDİ. AKLIMA İLK GÖLEN, ÇOCUĞU BİR DAHA GÖREMEYECEĞİMİZ OLDU.

SAHİ.. BİR DAHA GÖREMEYECEĞİZ NE DE ŞEKER ŞEYDİ. FAKAT ESERER PERDESİ DE ÇÖZÜLMEDEN KALDI

- ARKASI VAR -

192/2

Kadınlar ve Fareler

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Desire Pampille ve karısı Leonie sine-madan dönmekteydiler. Desire sine-maya karısının zoruyla gitmişti; çün-kü işi icabı her sabah erken kalkması lâ-zımdı ve gece yarısından sonra yorgun bir kafayla yatağa giren insanın ertesi sabah erkenden uyanması pek kolay olmuyordu... Zahmete katlandıklarına göre film de bir şeye benzeseydi bari. Şu Amerika'lılar ar-tık işi çıkırmadan çıkarmışlardı; insana film diye ne dolmalar yutturuyorlardı ya-mı.

Desire'ye kilometre kadar uzun gelen aralıklarla konmuş elektrik fenerlerinin aydınlatığı yolda yürürlerken karısına:

— «Filmin adı neydi?» diye sordu.

Leonie:

— «Katiller Katili.» diye cevap verdi.

— «Çok saçma bir mevzuymuş yani. Zaten umumiyetle gangster filmlerinin hep-si böyledir ya. Herkes dehşet çığlıkları atarken benim kahkahaları koyuvereceğim geliyordu. Bu kadar da palavra olmaz ya. İnsan eline bir tabanca alıp gözle-rine maskeyi taktı mı, herkesin kendisin-den bucak bucak kaçtığı bir canavar ol-maz ya... Neydi o öyle; koskoca otelin hofüne tek başına girdi de onca adamdan bir tanesi bile ona karşı koymağa teşebbüs etmedi. Hakikatte böyle şeylerin olmasına imkân yoktur.»

Leonie aynı fikirde değildi, kocasına:

— «Cahil olduğun ve filmi anlamadığın ne kadar belli.» diye cevap verdi. «Filmin mevzuu hayâl mahsulü değildi. Hakikatte yaşamış olan azılı bir gangste-rin hayatını filme almışlar.»

Desire omuzlarını silktiler ve mukabele etmedi. Kadınlarla münakaşa etmenin bey-hudeliğini biliyordu.

Amma zavallıların kısmetinde öyle çar-çabuk rahata ermek yoktu. Evlerine giden yolun dönemeçlerinden birini kıvrılınca kendilerini, serseri kılıklı iki adamın kar-sısında buluverdiler. Adamlardan birinin elinde silâh vardı ve her ikisi de siyah maskeler taşıyorlardı. Eli silâhlı olan a-dam sert bir sesle:

— «Eller yukarı!» dedi.

Desire Pampille, en ufak bir mukave-met hareketinde bulunmadan ve bunu ak-lına getirmeden, biraz evvel perdede sey-retmiş olduğu korkak kahramanlar gibi, ellerini havaya kaldırdı. Karısı da, ona baktıktan sonra aynı şeyi yapıyordu. Eli tabanca adam bu sefer arkasına:

— «Ara şunun üstünü.» dedi.

Adam mahirane hareketlerle ellerini Desire'nin ceplerine daldırıp çıkarmağa başladı. Biraz sonra onda, saat, tabaka,

cüzdan, çakmak ve gözlük gibi nekad-ar kıymetli eşya varsa maskelilerin cebine in-miş bulunuyordu. Yolkenseler yanların-dan ayrılmak üzereyken bir tanesi:

— «Az daha kadının çantasını unutu-yorduk.» dedi. «Belki onun içinden de işe yarar şeyler çıkardı.»

Bunun üzerine öteki hırsız Leonie'nin yanına gelip:

— «Çantayı ver.» diye emretti.

Fakat kadının bu emre yanaşacağı yoktu:

— «Çantayı vermek mi?» diye söy-lendi. «Beni yere sermeden onu elimden alabilecek babayığit henüz dünyaya gel-memiştir. Haddinize düşmüşse elinizi sü-rün.»

Adam çantayı tutup çekecek oldu, o-zaman Leonie öyle bir yaygara kopardı ki öteki haydut:

— «Burak şunu.» dedi. «şimdi gürül-tüye koşup bizi enseliyecekler. Kimbilir çantanın içinde ne ıvır zıvır şeyler var-dır; boşuna tehlikeye girmeyelim.»

Bunun üzerine iki maskeli karanlık-la-ri karıştılar... Desire karısının yüzüne bakamayacak kadar büyük bir utanç için-deydi. Kendi hiç sesini çıkarmadan ötesi-nin berisinin alınmasına göz yummuşken karısı çantasına el bile sürdürmemişti.

Hiç konuşmadan yollarına devam et-tiler ve beş dakikalık bir yürüyüşten son-ra evlerinin önüne vardılar. Desire alış-kanlıkla elini cebine attı, fakat boş çıka-rarak karısına:

— «Anahtarımı almışlar.» dedi. «se-ninkiyle açacağız. Leonie çantasından a-nahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve holden i-çeri girerek yürüdü. Sonra arkasına dö-ne-rek kocasına:

— «Elektriği yaksana.» dedi.

Desire düğmeyi çevirip ortalığın aydınlanmasıyla birlikte bir kadın çığlığı ve bir takım tangirtılar ortalığı kapladı. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir zaman zarfında bir iskemle devrilmiş ve Leonie bir başka iskemlenin üzerine çıkmıştı. Biraz evvel yolkenselere karşı bir dişi kaplan şiddetiyle müdafaa etmiş ol-duğu çanta bir kenara fırlamış ve kapağı açılarak içindekiler dışarı ugramıştı. Leo-nie bir eliyle gözlerini kapamıştı ve diğ-e-riyle karşiki duvarın döşemeyle bileştiği yeri işaret ediyordu:

— «Çabuk şunu kovala; yoksa düşüp bayılacağım!»

Desire hayret ve şaşkınlık içinde ora-ya baktığı zaman, zorlukla adım atacak kadar ufak bir yavru fare gördü.

Çanta bir kenara fırlamış ve içindekiler dışarı ugramıştı.

Otelde bir Macera

Nakleden: Vahit Orgun

Luisa, yeğeni Mirella ile bir-likte bir haftadan beri Vene-diğin Lido'sundaki lüks otel-lerden birinde ikamet etmekte idi. Zahiren, yeğenine münasip bir ko-ca aramakta idi. Fakat aslında kendisine bir âşık veya jigolo bul-mağa çalışıyordu.

Henüz otuz iki yaşında iken dul kalan Luisa, yalnızlığa taham-

mül edememiş ve kendisine can yoldaşlığı etmeleri için sayısız âşıklar edinmişti. Fakat şimdi elliyi aşmış altmışa merdiven da-yayınca, kendisini kolları arasına saracak bir çift erkek kolu bula-maz olmuştu. Eşe dosta karşı ar-tık eski kudretini kaybettğini belli etmemek için alenen bir âşık veya jigolo arıyamıyordu. Gayesini

maskelemek için yeğenini yanma-alarak bu fidan boylu tazeye çöp-gatanlık etmek ister görünüyordu.

Otel sakinlerinden Archibald adındaki İngiliz, Luisa'yı da Mi-rella'yı da bir hayli cezbetmiş bu-lunuyordu. Luisa, bu İngilizin kol-ları arasına atılmanın çarelerini araştırırken, Mirella da Archi-bald'ın hoşuna gitmek için elin-den geleni esirgemiyordu.

Otelde, herkes Mirella ile Ar-chibald'ın nişanına oldu bitti nâ-zarile bakıyordu.

★
Ertesi gün otel terasında ter-tip edilecek eğlencelere zinde bir şekilde katılabilmek için, Luisa, o akşam erkenden yatmıştı. Gece yarısı saat üçe doğru idi ki bir gürültü ile uyandı. Uyku serşem-liği ile evvelâ ne olduğunu anlı-yamadı. «Pencereyi açık bırakmış-tım. Herhalde içeri bir yarasa gir-miştir» diye düşündü. Fakat, ko-lunu uzatıp elektriğin düğmesini çevirince karşılaştığı manzaradan ağzı bir karış açık kaldı.

Odanın tam ortasında yüzü maskeli bir adam duruyordu. Sır-tında smoking'i yoktu. Buna rağ-men Luisa, kaba bir yün kazak giymiş olan bu maskeli adamı ta-

nıyordu: Odasındaki adam Archi-bald'dan başkası değildi.

Otel salonundaki kibar İngiliz genci tamamen ortadan silinmiş, yerine kaba tavrılı bir hırsız kaim olmuştu. Archibald, tabancasını Luisa'ya tevcih ederek:

— Eller yukarı! dedi. Sonra eline bir kordonla, konsolun üs-tündeki mendili alarak elini, ağ-zını bağlamak üzere yatağa doğru ilerledi. Luisa korkudan tırtır tit-riyordu. İler gibi yalvardı:

— Ne olur, beni bağlamayınız. Şerefim üzerine yemin ederim ba-ğırmiyacağım.

— Peki şu halde sizinle kolay anlaşacağız. Mücevherleriniz ne-rede?

— Komodinin üst gözündeki çekmecenin içinde.

Archibald mücevher kutusunu koltuğunun altına yerleştirdikten sonra birdenbire değişti. Tekrar eski nazik tavrını takınarak:

— Sizi korkuttuğum için affı-nızı dilerim, dedi.

Luisa'nın korkusu tamamiyle zail olmuştu. Gülererek:

— Sizi affediyorum, dedi. Son-ra birdenbire kendisine yeğeninin bu İngiliz karşı olan zaafı hâ- (Lütfen sahifeyi çeviriniz

ATES SİPAHİ

Yazan: Rebia Şakir

Tarihi Roman: 16

Kösem Valde hayret veren bir hareket yaptı... Oturduğu yerden birdenbire sıçırarak, hızla kalktı, kadife perdeyi kaldırarak dışarı çıktı ve koşarak kaçtı...

— Anladın değil mi?
— Evet Hünkârım...
— Artık münadiler sussunlar... Saraya Aliyi getiren olursa, 20 ke-se verin... Fakat Genç Aliyi derhal savarsınız...

— Ferman Hünkârımın...

İsyan

Tatlı bir ilkbahar sabahı... İstanbul, ince minarelerini gererek yavaş yavaş uyanıyor. Boğazdan Marmaraya akan sular üstünden hafif bir sis, Üsküdar tepelerine doğru yavaş yavaş yükseliyordu.

Şehrin sokakları kalabalıklaşmaya başlamıştı... Tek tük yeniçeriler köşe başlarından çıkıyor, tozlu yollar üstünde rehavetle yürüyüp geçiyorlardı...

İnce minarelerden yanık yanık ezan sesleri yükseliyor, tatlı bir güneş, şehrin evlerine parça parça dökülüyordu.

Bu sırada Kurşunlu Handan ve Çemberlitaştan, silahlı sipahi ve yeniçeri kalabalıkları, büyük bir uğultu ile Atmeydanına doğru akmağa başlamıştı...

Sokaklar gittikçe doluyor, alçak sakafli evlerden, koca konak pencerelerinden telâş ve korkuyla uzanan başlar görölüyordu. Müthiş bir beyaz kavuk ve sivri külâh yığını arasında akan bu kalabalık, Atmeydanına gelince, büyük bir gürültü ile durdu...

Civardan dükkânını telâşla kapayan esnaf, koşarak kafilere karışıyor, meselenin mahiyetini anlamayanlar, pür silâh yeniçeri ve sipahilere soruyorlardı:

tırına gelerek sordu:

— Mirella'ya karşı olan hissiyatınız nedir? Onu cidden seviyor musunuz?

— Mirella mı? Şu yeğeniniz olan kız değil mi? Bu tamamiye kendisinin ve başkalarının hüsnü kuruntusundan ibarettir. O biçare kıza karşı gönlümde en ufak bir hissiyat dahi mevcut değildir. Ben öyle toy piliçlerden hoşlanmam. Bilâkâs kırkını aşmış, feleğin çemberinden geçmiş kadınlara bayılırım...

Archibald böyle söylerken Luisa'yı alıcı gözü ile tetkik ediyordu. Gayri ihtiyari ağzından «Meselâ siz...» kelimeleri döküldü ve bu, ikisini ateşlemeğe kâfi geldi.

Archibald, odadan çıktığı vakit şafak sökmek üzere idi. Luisa, genç İngilizin otelden ayrıldığına iyice kanaat getirmek için yarım saat daha bekledikten sonra, «Alarm» ziline asıldı.

Hırsızlık en çok Mirellaya dokunmuştu. Bir yandan çalınan mücevherlerine üzüldükten bir yandan da artık nişanlı gözü ile baktığı Archibald'ı kaybedişine üzü-lüyordu. Yalnız anlıyamadığı bir şey vardı:

Teyzesi Luisa'nın da hiç olmazsa kendisi kadar üzgün olması icabettiği halde, o mesut ve bah-tiyar bir tavırla bu işin felsefesini yapmakla meşguldü.

— Nedir hemşerim?... «Kul aya-ğa kalkmış» ne istiyorlar?.

Bu büyük kalabalık arasında bir-denbire kalın, dik bir ses yükseldi:

— Bakındı yoldaşlar!... Hey bu-raya bakın!

Maksadımız şevketlü padişahımı-za asi olmak değildir. Hâşâ!... Biz kul tayfasıyız... Boynumuz hünkâ-ra kıldan incedir.

Velâkin padişahımızı kandıranlar, umuru devlete ve bize yar olmaz-lar. Nice fesat oynayıp, kudretli ser-darımız, Hüsrev Paşayı dahi padişah gözünden düşürüp, azlettirdiler. Doğru değil mi?

— Doğru, doğru!
— Hemen hünkâra varalım!...
— Hainlerin başını isteriz...
— İsteriz!
— İsteriz, isteriz!
Saka Mehmet olan bu heybetli

dalgalanarak ve birbirini boğarak bağırıyor, bin kafadan, binbir ke-lime çıkıyordu. Bir aralık Cin Ali-nin sesi duyuldu:

— Fıskı fücür sevdasına düşüp abes yere Hüsrev Paşayı azlettiren, beytûlmali soyan ve fesat çıkarıp sizleri ortadan kaldırmak isteyen bu hain kişilere şeran ne lâzım gelir?...

Bu müthiş uğultu, Sultanahmet camii kubbelerini çınlatarak ta sa-rayı hümayun kapılarına kadar uza-dı:

— Katli lâzım gelir!... Katli lâ-zım gelir!...

— Varalım, müftüden fetva ala-lım...

— Paralıyalım!...
— Din ve devlet düşmanı, padişah bezirgâni olanları yok edelim...
— Haydin be! Dayanın be, yürü-yün be!

— Bre savulun! Bostancılar geliyor!..

zorba başı, sesini büsbütün yükselte-rek bağırdı:

— Biz ki, serhatlerde Kızılbaşlar-la cenkleşip nice yıllar ulûfesiz kaldık... Evlâdü ayalımız, kaybo-lup gitti. Nice yoldaşlarımız Bağ-dat ve Hemedan kalelerinde öldü...

Biz din ve devlet, padişah uğru-na cenk ederken, dört hain Hüsrev Paşayı azlettirip, bizlere zaferi mü-yesser etmediler...

— Hainler!... Bize yar olmayan, hünkâra da yar olamaz...

— Kafalarını isteyelim...

— Konaklarını basalım...

— Dinleyin yoldaşlar... Biz ki kul tayfasıyız... Cemiyet ettiğimizde istediğimizi ala gelmişizdir. Hünkâ-ra karşı fesat isteyen Şeyhülislâm Yahya Efendi, Veziriazam Hafız Paşayı, Defterdar Mustafa Paşayı, Yeniçeri ağası Hasan Halifeyi iste-riz...

— Hüsrev Paşayı azlettirmeğe sebep olanlar padişahın ve devletin dostu değildirler [1].

— Değillerdir...

— Haydin, ne duruyorsunuz yol-daşlar?... Varalım, padişahın hain-lerin başlarını isteyelim!

— Versinler de paralıyalım!

— Açılın bre, yürüyün be! Daya-nın be!...

Bu müthiş kalabalık gittikçe bü-yüyor, yağmaya ve yakıp yıkmaya hazır bu zorba gürürlarına, halk-tan açığözler de iştirâk ediyordu.

Atmeydanı beyaz ve iri kavuklar içinde calkanıyordu. Kalın, çatlak ve keskin sesler, birbirini ezerek,

Koca Atmeydanını doldurup taşı-ran kalabalık çığ çığ gibi sürük-lenerek saray kapısına doğru ak-maya başladı.

Ahali, yağma düşüncesinin ver-diği hırsla bu müthiş yeniçeri ve si-pahi kalabalığına katılmış gidiyor-du.

Bir aralık birkaç yeniçeri bu si-lâhsız ve açığözler güruhuna doğ-ru hiddetle bağırdılar:

— Bre ne gelirsiniz!... Varın dükkânınızı açıp müşteri bekleyin...

Ahali hiç oralarda değildi. Çoş-kunluğun, konak kapılarını kırarak elde edecekleri malın kaygusuyla gö-güs kabartıyorlar:

— Biz sizden ayrılmayız... Siz ne-rede, biz orada! diye kuru bir ce-saret gösteriyorlardı...

Babihümayun önüne gelen bu serseri güruhu, saray kapılarının sınıksı kapalı olduğunu görünce büsbütün köpürmüşler, deftere ge-çirdiklerinin başlarını istemeğe baş-lamışlardı. Artık her yeniçerinin gırtlığı bağırıp haykırmadan çatlı-yor,

— Padişahın bunları ver, paralı-yalım!... [1] diyen sipahiler, yerinip döğünüyorlardı...

Aradan uzun bir müddet geçtiği halde saraydan ses seda çıkmamış-tı... Ufak bir kuvvet, başlarını eze-cek bir yumruk göremeyince büs-bütün azıyorlardı...

Bir aralık, bir ucu Sultanahmet camii duvarlarında olan, bu müthiş, bu büyük ve tüyler ürpertici kalaba-

lık arasında bir çığlık koptu:

— Bre savulun! Bostancılar geliyor!..

Ortalık bir anda karma karışık oldu... Birbirini ezerek kaçan pa-niçeri ve sipahi gürürları, korkuyla kurtulup savuşmağa çalıştılar... Fa-kat birkaç zorba başının sesi, hepsini yatıştırmağa muvaffak oldu:

— Bre korkaklar! Ne kaçışyo-sunuz? Bir şey yok be!... Durun ye-rinizde!...

Muradı Rabi, arz odasında hiddetle geziniyor, babı hümayundan akseden müthiş naraları, yeniçeri ve sipahi seslerini dinliyordu.

Odada Recep Paşa, Bayram Paşa, Müşahip Musa Çelebi ve bostancı başı vardı. Valde Mahi Peyker Kösem Sultan kösedeki kafesten oğ-luna sesleniyordu:

— Askeri sakın kirayım deme-arslanım, dediklerini yap. Varsın bir kaç benden eksin olsun. Adam kat-lığı yok a... Sen sağ ol. Yoksa... [1]

Dördüncü Murat, Recep Paşanın önünde durarak sordu:

— Sen ne dersin buna lala!... Bu isyanı nasıl yatıştırmalı?

Recep Paşa siyah sakalını karış-tırarak kambur omuzlarını oynattı:

— Vallah siz benden daha iyice bilirsiniz hünkârım. Ferman padişahımdır...

— Şimdi ferman, merman yok... Bu zorbalar güruhunu nasıl dağı-talım? Onu söyle gerektir.

— Yani deftere geçirdikleri kim-seleri onlara paralatalım mı?...

— Hafız Paşa lalanız gelse de, daha iyice akıl verse olmaz mı hün-kârım! İllâ velâkin asilerin arası-na tefrika girer, biraz beklemelisiniz...

Muradı Rabi dişlerini gıcırdata-rak hiddetle bağırdı:

— Zorba serseriler! Anadolu'yu kasıp kavurdukları, halkın kursağı-nı söküp kopardıkları yetmiyormuş gibi, bir de padişah asiliği ha!... Ben mert bir insanım... Şeyhülislâm haz-retlerini, Hafız Paşa lalamı, Hasan Halifeyi ve Musa Çelebiyi onlara verirsem...

Genç padişah büyük bir yemin etmek üezre idi... Recep Paşa yerin-den sıçırarak bağırdı:

— Zinhar şevketlüm!... Yemin et-meyiniz!... Kul taifesi bu... Şayet ki, şaytana uyar, ayak direrlerse...

— E?...

— Yemin etmeyiniz... Yemininiz içinizde kalsın... Zinhar yemin etme-yiniz... Azgın ve uğultulu sesler büs-bütün ziyadeleşmişti... Koca Topka-pı sarayı korku içinde idi. Herkes birer köşeye sinmiş, padişahın arz odasından çıkmasını bekliyor, bu işin bir neticeye bağlanmasını istiyor-du...

Kösem Valde lisanı değiştirmişti:

— Hele sabret arslanım. Üzülmü-yü vücutu hümayununu yıpratma... Kul taifesi dediğin nedir ki! Civan sü-rüsünden «havf etmek» abestir... Elbette ki çekilip giderler.

Üçüncü Gün

Sabahın ışıkları, Atmeydanı üze-rine düşünce, leş gibi uzanan, bin-lerce yeniçeri ve sipahi vücutlarınd-a ağır ve rehavetli bir oynama oldu... Nöbetçilerden birkaçı, kalın ve nezleli sesleriyle bağırıyorlar:

— Kalkın be! Sabah oldu!... Civan gibi uzanmayın... Oynaşın be! Hayvan gibi uzanmayın... Oynaşın be!...

Orak geçirilmiş bir başak tarlası gibi darmadağın olan koca meydan birdenbire karışmış, iri kavuklar ve iri cüsseler, bir anda ortalığı kapla-mıştı...

[1] Naima, cilt 3, sahife 80. Ham-mer tarihi.

[1] Naima, cilt 3, sahife 80. Tarihi Ebulfaruk sahife 485.

[1] Tarihi Ebulfaruk sahife 406. (Arkası var)

NAT PINKERTON

YEMİN EDERİM Kİ SİZİ BEN YURMADIM. BAKIN TABANCA BEN ATEŞ ETMEDİM.

TEKRAR DOL-
DURACAK VAKTI.
NİZ VARDI. AMA
TABANCA NİZ KÖRMÜ-
YOR. SİZE İNANI-
YORUM.

AMA ATEŞ EDEN KİMDİ ACABA?
PARILTI SAĞ TARAFINDAN GELDİ

O HARAP EV..
SİZ BENİ ÇAĞIR-
MADAN EVIEL SES
DİADAN GELİYORDU.
GÖZ ÖNÜNDEYİZ..
GÖLGEYE GEKİ-
LELİM.

BU KANI DÜRDÜ.
RUR.. SİZ ÇOKCE.
SUR BİR ERKEKİ-
NİZ.. BEN.. GALİ-
BA SİZ..

AF DİLEMEKİ.
Zİ SONRA YAKI.
RAKIN, ATEŞ
EDEN ADAM BEL-
Kİ HALÂ SÖ KÜ-
LÜBENİR

SİZ HARABENİN BU
TARAFINDAN DOLAŞIN
KONT. BEN BURADAN
GİDİYORUM. BENİ ÖL-
DÜRMÜK İSTEMİYOR
SUNUZ ARTIK DİME?

BANA HAKA-
RET ETME-
YİN.. ŞU AN-
DA MENFA-
ATLERİMİZ
MÜŞTEREK.

İŞTE SİZİ
ÖLDÜRMEK İS-
TİYEN ADAM. MI-
NAT. AMA ESRAR
DERİNLEŞİYOR
ODA ÖLMÜS.

SEVİ-
RİN
BAKALIM

NE KADAR DA
GENÇ.. BEN SİZİN
KİSKACINIZI YAŞ-
LI BİR İNSAN
SANIYORDUM.

YİNE ÖYLE-
DİR.. ESRAR
HAKİKATEN DE-
RİNLEŞİYOR

ZİRA BU KİSKAÇ DEĞİL
NAPOLİDE ONUNLA BE-
RABER DENİZE
ATLAYIP SONRA
DA POLİSİN
ELİNDEN KA-
ŞAN ÇOCUK
HATIRLIYOR
MUSUNUZ
ADI FİTZ Dİ.

MARCI SİLÂH SESİ
Nİ DUYDUN MU?
NAT DIŞARIDA..
HERHALDE BİR
SEYLER
OLDU.

TAŞ GİBİ.. HERHALDE
BİRİ SİZE ATEŞ
ETTİKTEN SONRA
BU KÜREKLE
ÖLDÜR-
MÜS.

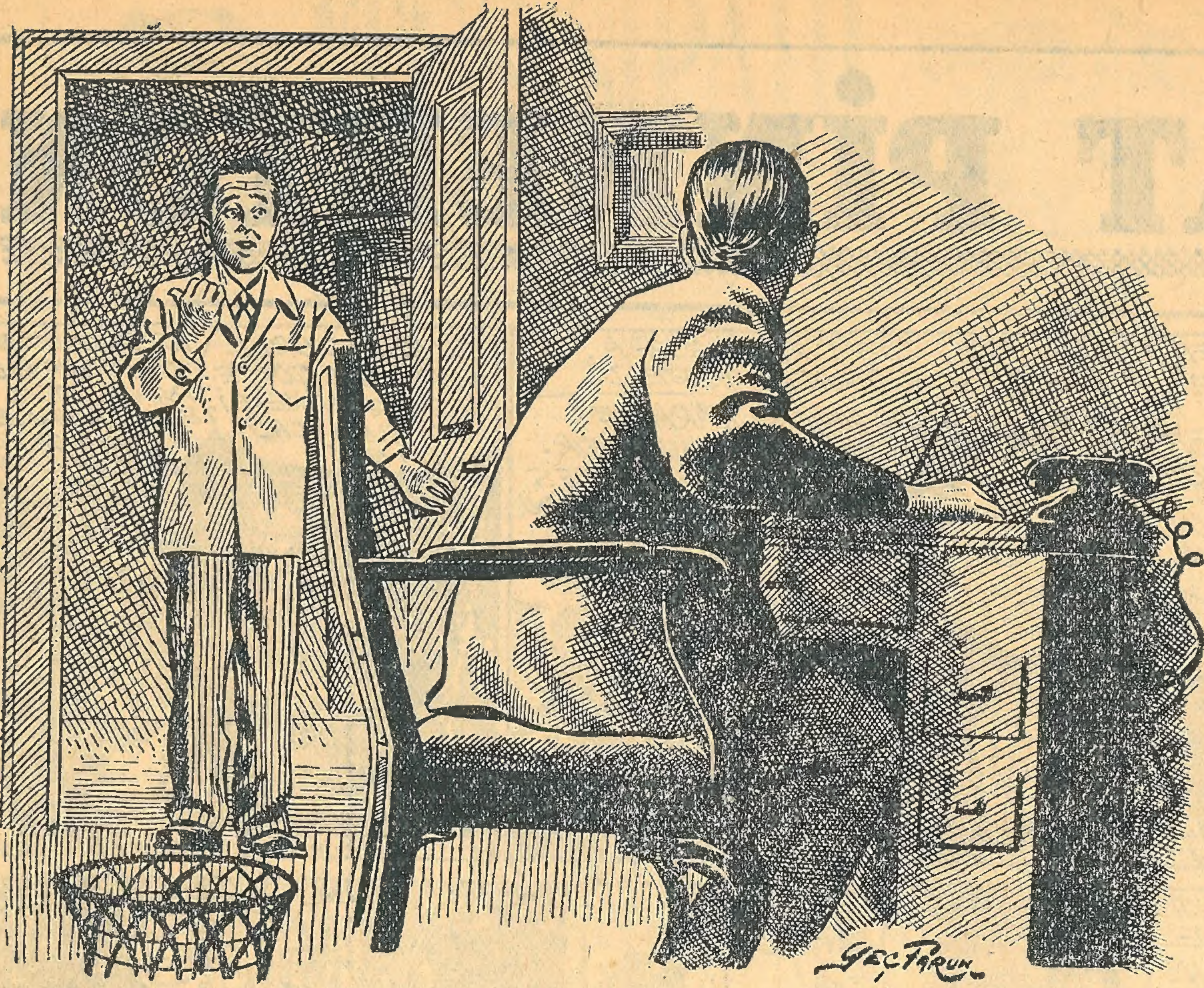
HEM BİLDİNİZ
HEM YANILDINIZ.
BENİ ÖLDÜRMEK
İSTEYEN BU DE
GİL

BANA ATEŞ EDEN
DE FRITZİ ÖLDÜ.
REN DE KİS.
KAŞTIR.

ÖYLEYSE
HALÂ TEHLİ-
REN DE KİS.
KEDEYİZ.

ARKASI VAR

Kocasının Mezarı

İşbaşının bembeyaz bir suratla odadan içeri girdiğini gören fabrikatör Mr. Lister merak içinde sordu: — «Hayrola; fena bir havadis mi var?»

İşbaşı kekeliyerek: — «Büyük makine!» diyebildi. Büyük makineyi Lister Co. da tanımayan olmadığı gibi, bu büyük konserve fabrikasında çalışmayanlar dahi şöhreti-

Nakleden: F. Demiray

ni bilirlerdi. Dahî bir mühendisin son icad olan bu makine ilmin ve fennin en son terakkileri göz önünde bulundurula-

rak yapılmıştı. Devasa bir et kıyma makinesine benzemekte olup elektrik kuvvetiyle işliyordu. Bir tarafındaki hazneden içeri canlı bir domuz atıldı mı, on dakika sonra öteki uçtan, mühürlenmiş ve etiketleri yapıştırılmış bir halde domuz konserve-leri çıkardı. Diğer yandan hayvanın derisi ve bağırsakları da ziyan olmaz; deri veya bazı sazlara tel yapılmak üzere terbiye edilip ayrılırdı. Mr. Lister'in, makinesi hakkında, «Henüz istediğim mükemmeliyete erişemedi, hayvanların bağı- rıp çağırma-larından, çıkardıkları seslerden istifade edemiyoruz. Yakında onları da kâr getirecek bir hale sokacağız.» demesi meşhurdu...

Mr. Lister pürosunu ağzından çıkara- rak:

— «Büyük makineye ne oldu?» diye sordu.

Adı John olan işbaşı:

— «Makineye bir şey olduğu yok,» dedi. «Fakat Max, makineyi çalıştıran Max!...»

— «Ee? Max'a ne olmuş?» diye Mr. Lister sabırsızlık gösterisinde bulundu.

— «Her halde makinenin haznesinden içeri doğru biraz fazla eğilmiş olacak. Muvazesini kaybetmiş ve içine düşmüş; bağırmalarına yetiştim, ama makineyi durdurmağa muvaffak olamadım. Sadece Max'a ait olan kutuları ayırabildim.»

Patron eliyle alnını kaşıyarak:

— «Tuhaf şey, dedi, böylesi hiç aklıma gelmezdi. Bu şekilde domuzları taklit etmek hiç de akıl kârı değil... Neyse, toprağı bol olsun! Şimdi hiç vakit kaybetmeden karısına telefon edin; gelip benimle konuşsun.»

Bir saat sonra, bu vakitsiz davet yüzünden epey merak ve endişeye kapılmış bulunan, merhum Max'ın karısı patronun odasından içeri girdi. Mr. Lister ona yer gösterdiği zaman:

— «Neraktan çatlıyorum beyefendi,» dedi, «niçin beni çağırığınızı hemen söyler misiniz?»

— «Once rahatınıza bakın, sonra meseleyi konuşuruz dul bayan!»

«Dul bayan» lâfı kadının hayretini mucip olmuştu:

— «Niçin dul diyorsunuz, henüz kocam ölmedi ki,» dedi.

— «Maalesef bayan, bir saattan beri dulsunuz. Kocanız, bir kaza neticesi, işletmekte olduğu makinenin içine düşmüş ve hayata gözlerini yummuş. Size bu teferuatı anlatmak zor, ama vücudu parça parça olmuş.»

Kadıncağız daha fazlasını dinleyemedi, hıçkırığa hıçkırığa ağlamağa başladı. Ama her şeyden evvel bir iş adamı olan patron onu teskin ederek:

— «Üzülmekte haklısınız,» dedi. «ama istikbaliniz için fazla endişelenmenize lüzum yok. Bir defa ben size, iş başında ölen adamlarımın ailelerine daima vermek âdetinde olduğum primi veririm, sonra işçi sendikası da bir miktar yardım yapar; bu sayede yeni bir hayat yoldaşı buluncaya kadar sıkıntı çekmezsiniz.»

Ama zavallı kadıncağzın düşüncesi para değildi:

— «Max'ım; zavallı Max'ım!» diye ağlıyordu. Ne kadar fecî bir şekilde ölmüşün... Sana bir mezar yaptırılmıyacak ve üzerine, «Beni bekle, yanına geleceğim!» diye yazdıracağım bir taş bile dikemeyeceğim. Ah kara talihim.»

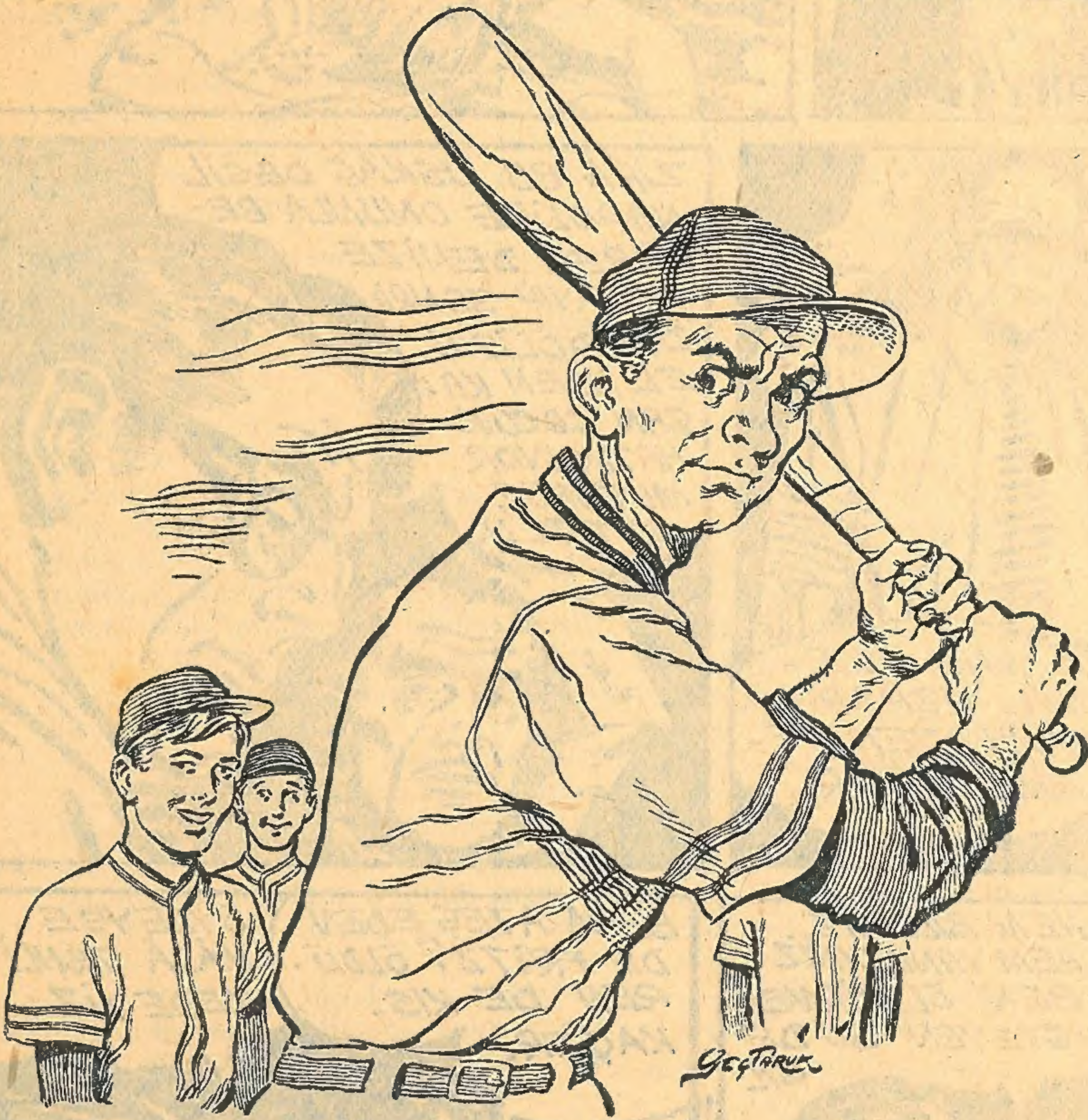
Ozaman Mr. Lister:

— «İsterseniz kocanıza bir mezar yaptırabilirsiniz,» dedi.

Sonra zile basarak işbaşını çağırdı ve ona:

— «Ayırmış olduğun konserve kutularını Mrs. Max'a vereceksin,» dedi ve o odadan çıkarken ilâve etti:

— «Kutuları Mrs. Max'ın hesabına geçirirken toptancılara yaptığımız hususi iskonto- yu tatbik etmeyi unutmayın!»

Ö R N E K

Onu hepimiz çok sevdik. Orta mektep hayatımızın en zevkli hatıraları arasında muhakkak ki onun dersleri yer alır. Jimnastik hocamızdı ve yorulmak nedir bilmiyen, hayat dolu, çevik, şen bir adamdı. Orta yaşı hayli geride bırakmış olduğu halde bizden çok daha dinçti diyebiliriz. Çok zaman güç ve yorucu bir ekzersizden sonra biz yüzlerimiz kızarmış, nefeslerimiz kesilmiş bir halde dinlenirken o yerine bile oturmağa tenezzül etmiyerek zıplar, sıçrar ve ondan sonra yapacağımız hareketleri bize gösterirdi.

Biz orta ikideyken mektebin en kuvvetli beyzbol takımı orta üçün takımıydı. Mr. Estes ise o sınıfı nedense hiç sevmeydi. Söme- str tatilinden sonra bir derste bizi topladı ve,

— «Çocuklar,» dedi, «Bu sene sizi öyle bir yetistireceğim ki sene sonu maç-

larında orta üçü yenecek ve mektebin şampiyonu olacaksınız!»

Biz bu sözleri biraz şüpheyile karşıladık ama kurtuluş çaresi yoktu ki! Mr. Estes bizi o sene orta mektep beyzbol şampiyonu yapmayı aklına koymuştu bir kere!

Bu işe mutlak heves ve heyecaniyle atıldı. Jimnastik derslerinin diğer cephele- rine sırf mektep idaresine karşı zevahiri kurtaracak kadar ehemmiyet veriyor, bizi hep beyzbola çalıştırıyordu.

Sahiden de üst üste yaptığımız iki harikulâde maçla, bütün mektebin alkışları arasında, orta mektep beyzbol şampiyonu olduk. Son sınıfın halini ve Mr. Estes'in sevincini görmeliydiniz!

Şimdi mesele lise kısmı şampiyonuyla yapılacak olan büyük ve en son finale kalmıştı. Orta üç gibi müthiş bir takımı yenmemize amil olan Mr. Estes şimdi lise şampiyonunu da yenmemizi istiyordu. Bu işin orta üçü yenmekle kabili kıyas olmayacağını söylüyordu ama biz oralı bile değildik. Zira muzafferiyet burnumuzu büyütmüştü. Değil lise kısmı şampiyonu, karşımıza Amerika şampiyonu çıksa yenermişiz gibi geliyordu bize!

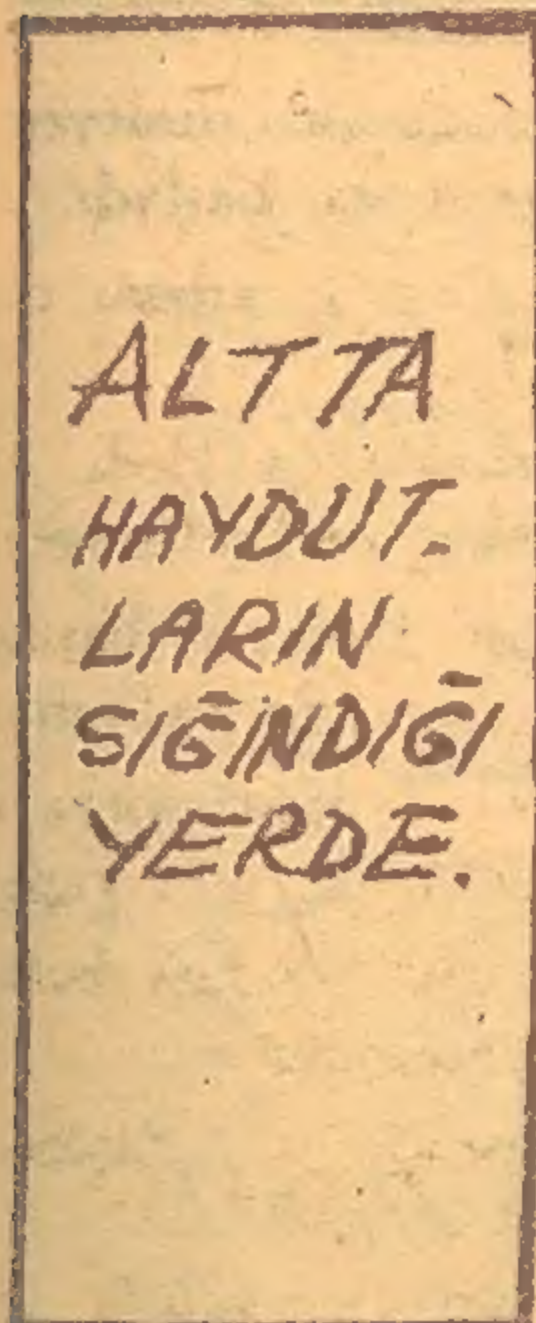
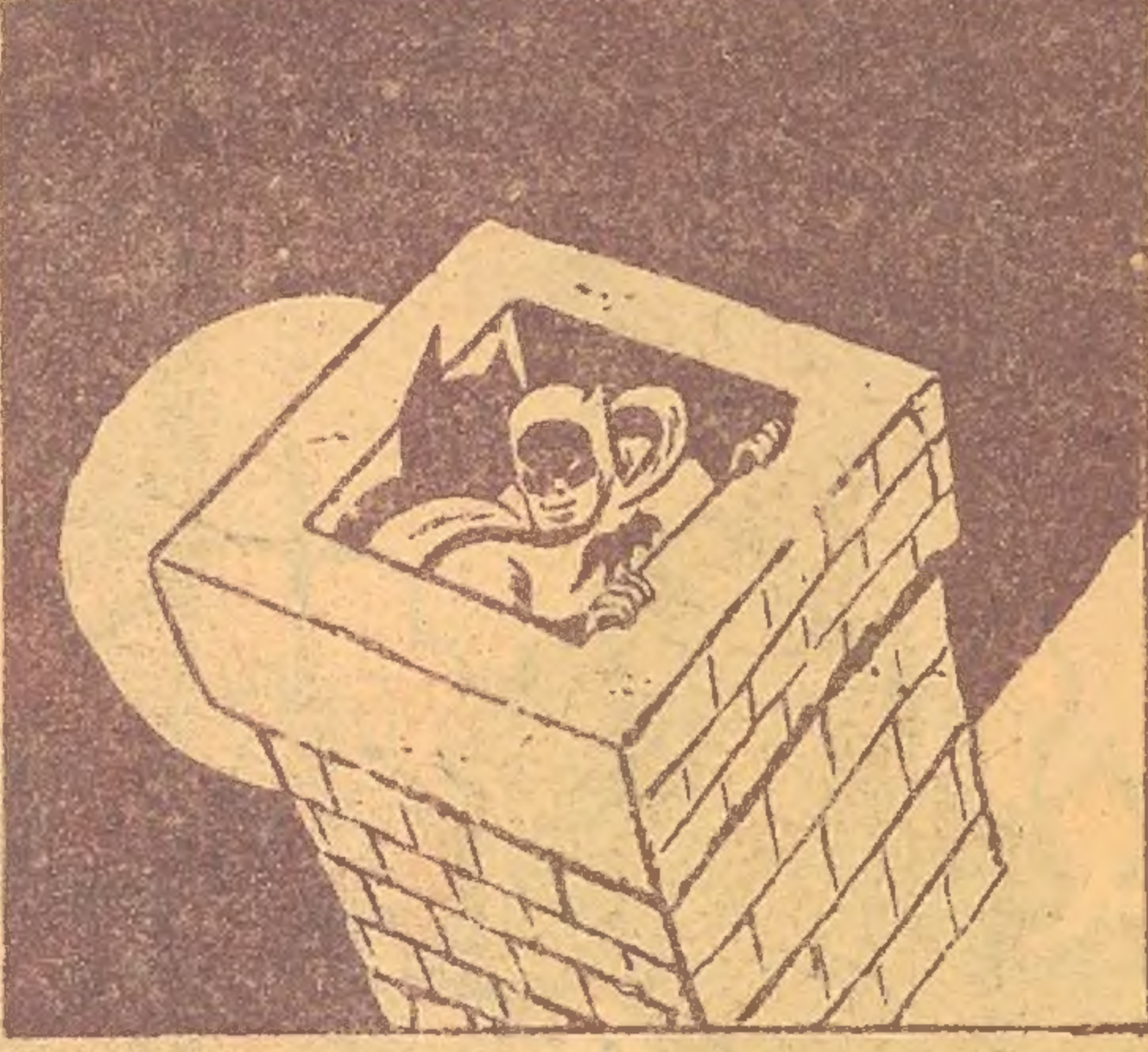
Mr. Estes'i her şeyden çok endişelen- diren nokta buydu.

— «Çalışırsanız belki mektep şampi- yonu olabilirsiniz. Ama böyle kendinize güvenip baştan savma oynarsanız hiç bir

Nakleden: Nihal Yeğinobalı şey olamazsınız,» diyordu.

Bir gün gene son dersten sonra saha- ya toplanmıştık. Mr. Estes kenara otur-muş bizim baştan savma, gayretsiz oyun- larımızı hoşnutsuzlukla seyrediyordu. Za- man zaman,

(Arkası 14. sayfada)

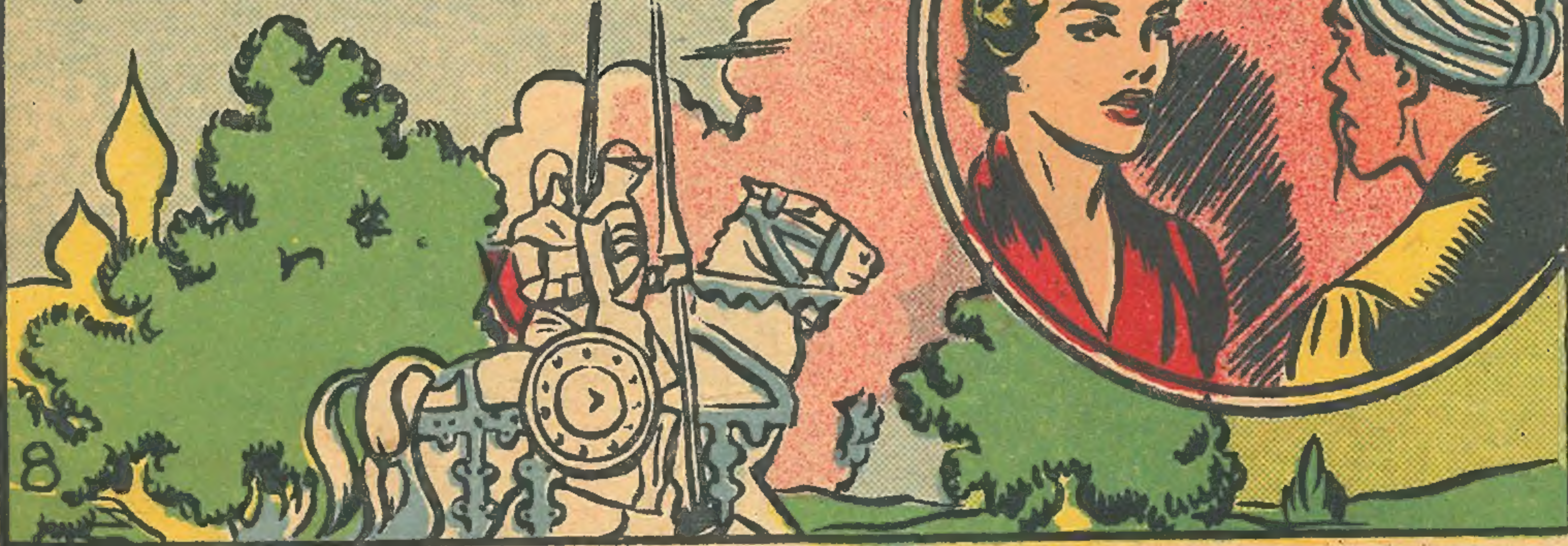

MANDRAKE

UGURSUZ ZÜMRÜT

MASAL GİBİ BİR ŞEY.. DEMEK BU YÜZÜĞÜ SİZİN CETLERİNİZDEN BENİM CEDDİM GELMİŞ..

EVEY. BUNCA NESİLDİR ANCAK BEN YÜZÜĞÜ GÖZLERİMLE GÖREBİLİRİM.. DİM..

YÜZÜK SİZİN MALINIZ SAYILIR. BÜYÜK BİR GÜÇ ÇIKIYOR..

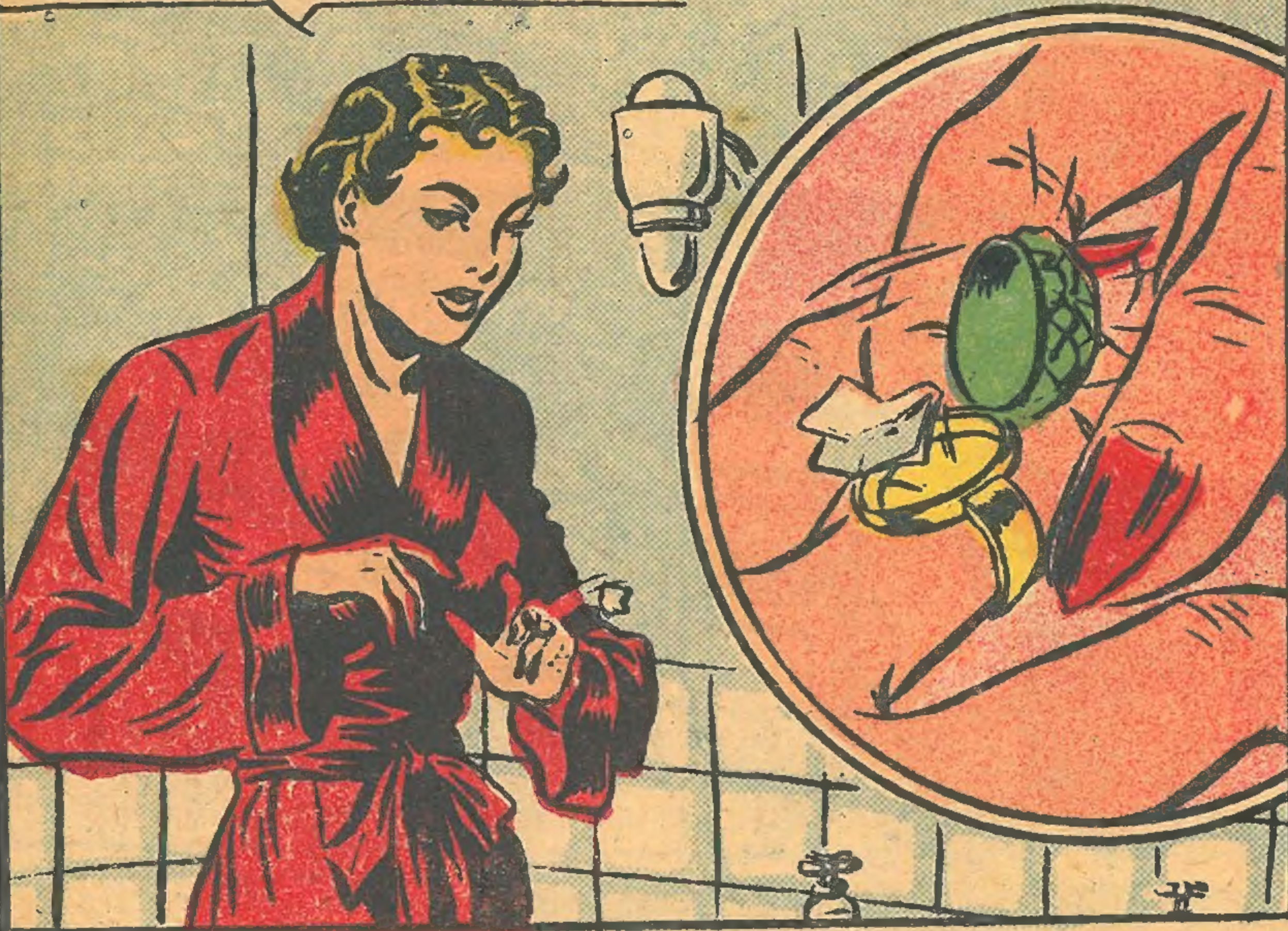
BU KÂĞIT LARDA ANLATILAN DOĞRULUĞU İSPAT EDER

DUR NARDA.. ÖNCE KÂĞITLARI GÖRELİM

BİRAZ SABUN SÜRER. SEM YÜZÜK KOLAYCA ÇIKAR.. İŞTE.. ALLAH ALLAH.. NE OLDU? İNŞALLAH BOZULMAMIŞTIR..

NARDA YÜZÜKLE UĞRAŞIRKEN ZÜMRÜT ANSİZİN GERÇEYEDEN ÇIKIYOR.

ADAMIN ANLATTIK. LARI DOĞRUYA BENZİYOR. AMA KENDİSİNDEN ZARAR VE ZİYAN DAVASI AÇMALI SENİ ÖLDÜRMEĞE ÇALIŞTI.

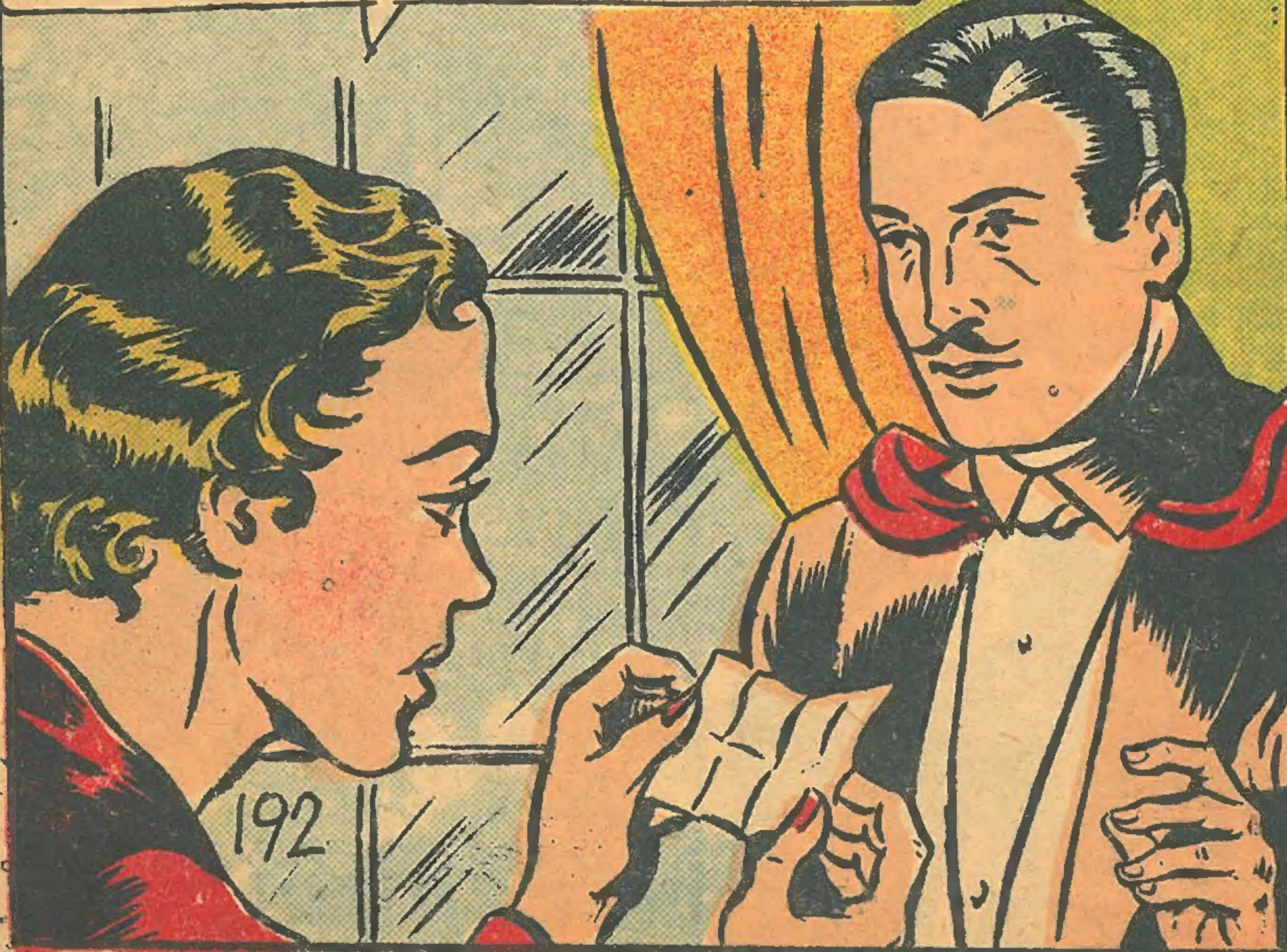
ALDIRMA MANDRAKE.. YÜZÜK ELİMİZDEN ÇIKARSA RAHAT EDERİZ. KİMSEYE UĞUR GETİRMEYİŞ NASIL OLSA..

TEŞEKKÜR EDERİM.. ASIRLAR SÜREN DAVAMIZ NİHAYET SONA ERDİ. ALLAHA İS. MARLAĞİK.

HAMDOLSUN YÜZÜKTEN KURTULDUK. YÜZÜĞÜ ÇIKARMAĞA UĞRAŞIRKEN ZÜMRÜT YERİNDEN ÇIKTI. ALTINDAN KATLANMIŞ BİR UFAK KÂĞIT DÜŞTÜ.. BAK..

VER BAKAYIM..

ESKİ BİR HARİTA.. ALTINDA SENİN CEDDİNİN İMZASI VAR. BUNCA SENE DİR ZÜMRÜDÜN ALTINDA GİZLİ KALMIŞ.. NARDA TESADÜFEN ZÜMRÜDÜN SIRRINI ÇÖZMÜŞ BULLUNUYORSUN..

ARKASI VAR

AŞK YAŞIYACAK

YEMİN EDERİM
BEN BİRŞEY
BİLMİYORUM
BEN KABAHAT-
Lİ DEĞİLİM.

DİVANİ HARP SİZİ KORKUTU-
YOR. FAKAT BEN DE
SİZİN MASUMİYETİNİZE
İNANIYORUM ÇÜNKÜ

SÖYLE JAN.. LUCIANA'YLA ARAN-
DAKİ MÜNASEBET NE ALEMDE
HIÇ BURAYA GELDİ Mİ? (KİM? LUCIA.

NA MI? SİZİ
TEMİN EDE-
RİM Kİ HIÇ
GELMEDİ

TUHAF
ŞEY. BİRKAC
DAKİKA EVEL KAP-
NIZI GELİP ÇALDI. FA-
KAT BEN AGNADINI.
LUCIANA'YI SEVİYOR
MUSUN?

LUCIA-
NAYI MI?
BAKIN..

LUCIANA
BURADA TEK
GENÇ VE SEVİMLİ
KIZ. HEPİMİZİN BAŞINI
DÖNDÜRÜR.

ANLA-
DİM..SİZ
DE ONA VU-
RULDUNUZ

BÜEN-
RAKİ POLİSE
BİR SAAT SONRA
TESLİM EDECEĞİM.
BU ESNADA BURADAN UZAK-
LAŞIN VE KENDİNİZE EMİN BİR
YER BULUN. ORTAYA ANCAK MA-
SUMİYETİNİZ
SİZ DEMEK BE-
NİM İÇİN BUNU YA-
PACAKSINIZ? SONRA ÇIRARSINIZ

SADEDE
GELELİM.
BULDUGUM BU
ENRAKİ POLİSE TES-
LİM EDECEĞİM. BUNLAR
SİZİN BAŞINI Zİ DERDE SORA-
CAKTIR. BEN BUNU İSTEMİYORUM.
ÇÜNKÜ İLKÖNCE MASUMİYETİNİZE
İNANIYORDUM SONRA DA..

SİZE
NASIL
TEŞEK-
KÜR EDE-
CEĞİMİ Bİ-
LEMIYORUM.

NASIL MI?
ŞEY.. BELKİ..
GÜNKÜ..EN
DOĞRUSU BİL-
MENİZE LÜZUM
YOK. HAYDI
BURADAN
GİDİN. KAY-
BEDECEK
YAKTINIZ YOK

İŞTE GİDİYOR. ALLAHIM SEN ONU KORU. ZAVALLI... BİRAZ SİNİR AKILLI AMA FENA İNSAN DEĞİL.. ONUN İÇİN BİRŞEYLER YAPMALIYIM.

TAM BİR SAAT SONRA:
İNSANIN ÇILDIRACAĞI GELİYOR BARBARA. BU EVRAK BULUNMAZSA HALİMİZ HARAP..

HAYDİ SAKIN OL FİYAKALIM İŞTE ARADIGN EVRAK.

8/2

TAMAM.. ŞAYANI TEBRİKSİNİZ BARBARA.. EĞER ZEMİN ZAMAN MÜSAİT OLSAYDI SİNDİ SENİ KUCUKLAR SAPIR SUPUR ÖPERDİM NEREDE BULDUNUZ

JANN EVİNDE.. FAKAT ONU ARA.. MAYIN.. BULA.. MATSINIZ.. İEM O SUÇLU DEĞİL

LUCIA.. MADAN ŞUPELENI.. YORUM.. JANN EVİNE YAPTIĞI ZİYARETE MA.. NA VEREME.. DİM.. HAKKI.. NİZ VAR.. BEN DE.. BU FİKİR DEYİM..

KANUN NA.. MINA BİZİ TA.. KİP EDİNİZ..

BEN Mİ? SİZİ NEYE TAKİP EDEYİM.. BENDEN HÂLA NE İSTİYORSUNUZ?

HAYIR.. SİZ BENİ DELİ EDECEKSİNİZ. AR.. TIK BUNLARIN HEP.. SİNE BİRDEN BİR SON VERMEM LÂZİM.

DİKKAT YA.. KALAYIN..

ZANNEDERSEM BU İNTIHARA TEŞEB.. BÜS ONUN SUÇLU OLDUĞU.. NA EN BÜYÜK DELİLDİR..

BEN DE AYNI FİKİRDEYİM..

DEMİK BEN TEVKİF ETTİREN SENSİN.. SENİ AL.. ÇAK NAMUSSUZ SENİ.

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 42

Ağır bir sesle cevap verdim: — Prenses İren, İmparatorluğun, Bizansın mahkemesini daha önce yapmıştık.

— Sizin, sizin bu bedbaht şehirde bu dereceye kadar kâm alacağınızı bilmiyordum, Yusuf Bey. Sizin size inanmış olan bir zavallı kıza bin türlü ıstırap içinde yalnız bırakarak, çıplak bir erkek ruhu ile esir peşinde, genç kız peşinde koşacağınızı bilmiyordum. Siz, siz de başka, büsbütün başka bir insanmışsınız. Sizi hangi kuvvetin beni bir yudum su gibi harcamanıza mani olduğunu da bilemiyorum. Ne gözyaşına karşı rahminiz var, ne boynu bükülen zavallılara karşı rıfkatiniz. Siz, siz de bir yağmacı, bir çapulcu oldunuz.

İren hüngür hüngür ağlayarak bunları söylüyordu. Ayakta duruyor, tireyor ve artık başını eğmiyordu.

— Ne demek istiyorsunuz Prenses İren, dedim. İmparatorunuzun hırsları yüzünden öldürülen, inleyen zavallı Bizanslıların felâket ve acizinden kâm alan ben miyim? Bana verilen işleri başarmak, insan öldürülmesinin önüne geçmek için koşup uğraşacağım yerde burada sizi tatmin ve teselli ile mi meşgul oluyum? Siz bu felâketleri ne gözünüzle gördünüz, ne de bunlara maruz kaldınız. Burada Tanrıya şükrederek beklemeniz gerekirdi. Hattâ, hattâ, dediğiniz gibi genç kızlar, yağmalar peşinden koşsam bile yine Yusuf'a müteşekkir kalabilirdiniz. Bizansi saran ölüm, zannettiğiniz kadar basit değildi. Bunu şimdi anlayacaksınız.

Hızlı hızlı yürüyerek salonu geçtim ve mermer basamakların yukarısından Gaffara, esirleri birer birer yukarıya getirmesini, söyledim. Döndüm ve:

— Bana oturmaklığım için müsaade ediniz, dedim. Yorgunluktan çok, ıstırap, bende derman bırakmadı.

İren bir şey söylemedi. Yıldızlı koltuğa oturdum. Hemen aynı zamanda siyah bir servi gibi uzun, bütün yorgunluk ve ihtiyarlığına rağmen işinin başında dimdik ve terbiyeli olan Gaffar, önüne kattığı bir kızla salona geldi:

— Prenses İrma, dedi.

İren inanılmaz bir hayret ve ıstırap içinde haykırdı:

— İrma Kantaküzen!

Bizanslı Prenses ona cevap vermedi. Doğruca bana geldi, bir dizini yere koydu ve uzattığım elimi öptü. Öylece kaldı.

Bu son derece güzel ve pek iyi yetiştirilmiş, yirmisinde bir kızdı. Gaffar kendisine ne talimat vermişse aynen tatbik ediyordu.

Elinden tutarak ayağa kaldırdım ve:

— Burada Prenses İren Paleolog'un misafirisiniz Prenses İrma, dedim. Huzuru kalp içinde bekleyiniz. Ailenizden olup ta sizi ariyanlar çıkarsa hiçbir müşkülât göstermeden teslim edileceksiniz. Eğer size tesahüp eden bulunmazsa size iyi bir istikbâl teminine çalışılacaktır.

İrene bundan daha fazla tesir edecek bir eza olamazdı. Bana ıstırapla bakıyordu. Buna rağmen genç kıza kucakladı.

Gaffar ikinci bir esiri getirdi: — Venedikli Dolfenin baldızı Orora, dedi.

Titreyen kız önümde diz çöktü. Uzattığım elimi öptü. Onu da kaldırdım. Teselli edecek sözler söyledim. Yüzünün kırmızılığı azaldı. Başını önünde bekliyordu. Kimin tarafından esir edildiğini sordum. Bir şey bilmiyordu. Konaklarına girileceğini ummamışlar. Fakat karşılığında korkunç adamlar görünmüş. Ablasını dışarıya çekmişler, kendisini baygın bir halde götürmüşler. Birisi sırtına almış. Hana götürmüş. Bir dukaya satmış. Sonra ben...

Yutkunuyor ve hıçkırarak: — Beni öldürmeyiniz, Yusuf Bey, diyordu. Ben gencim. Ben size istediğiniz gibi hizmet ederim. En kü-

hayran ediyordu.

İstirahatlerini temin için elimden geleni yapacağımı ve kimsenin kendilerine el uzatmayacağını, saraylarda, konaklarda olduğu kadar huzur içinde bulunmalarını ve Tanrının bir isteği yüzünden yerlerinden yurtlarından oldukları için boşuna üzülmelerini, bütün bunların Allahın takdiri olduğunu bildirdim ve nihayet:

— Bu kıymetli çocukları yarın Kapoğellinin metrük konağına naklederek orada barındırmak isterim. Bu gece misafiretlerine katlanınız Prenses İren Paleolog, dedim.

İren metanetle:

— Kendilerinin burada kalmalarına müsaade etmenizi istirham ederim Yusuf Bey, dedi.

— Bana onların emniyet içinde bulunmaları elverir Prenses, dedim. Gece yarısı muhafız odasına gittim. Elbiselerimle uzandım.

Atımı Mehmet Beyin atıyla birlikte yürütüyordum.

AYASOFYA

Bizans'ın Osmanlılar elindeki dördüncü günüyü. Mehmet Bey öğleden önce Ayasofya'ya doğru paşaları ve en yakınlarıyla birlikte ilerliyordu. Hipodromun civarı binlerce askerle doluydu. Mehmet Bey en önde, beyaz atının üstünde ilerliyordu.

Yağma ve mukatele durmuştu. Fakat şehirde kalan yerli halk henüz korkunun en kuvvetli ispazmolarını geçiriyorlardı. Sokaklardaki ölümlerin bir kısmı denize atılmış, yollar nisbeten temizlenmişti.

Mehmet bey çok üzgün bulunuyordu. Bizans'ın harabiyeti, acı ve matemli sessizliği belki bu hassas insana da dokunuyordu.

Şarkın en büyük klisesinin kapısına kadar atla ilerledi. Yanında bütün paşalar vardı.

Bu sırada binanın duvarları üs-

tüne çıkan yanık ve gür sesli hocalar ezan okumağa başlamışlardı. Bu ezanı, askerler ve paşalar ayak üstü dinlediler. Sonra kliseye girildi. Padişah önde ağır ağır ilerliyordu. Top kandilin altına kadar geldi. Arkasında hocalar ve saf saf kumandanlar, daha sonra askerler bulunuyordu.

Şarkın bu genç, fakat en büyük imparatoru namazdan sonra ağır ağır ilerleyip papazların vaaz verdikleri kürsüye çıktı. Oradan paşalarına, kumandanlarına ve askerlere hutbe okudu.

Sesi titrek, yanık, fakat her taraftan işitilecek kadar kuvvetliydi. Onun öğütleri büyük bir sessizlik içinde dinlenildi. Klisenin dışını büyük bir kalabalık sarmış bulunuyordu. Dışarıya çıkarak gürültüleri susturdum ve alay için yer açtım.

Padişah beni ancak camiden çıktıktan sonra gördü. Eliyle işaret etti. Altındaki atı onun hayvaniyle beraber yürütüyordum. Bana mahzun bir sesle:

— Yusuf, dedi. Tanrı bana Bizans'ı nasip etti.

Devam ediyordu. Kendisini bu mutlu günde ağlıyor sandım. İmparatorun kahramanca öldüğünü ve bir kumandana ancak böyle şerefli bir ölümün yakışacağını söylüyordu.

Mehmet beyle, iki köylü çocuğu gibi oynamıştık. Sırasında güreşir, kılıç, kalkan oynardık. Her büyük adamın, kendisiyle samimi olacağı bir insana ihtiyacı vardır.

Saraylarında, konaklarında, binlerce dişili, erkekli esiri emirleri altında buhurduran Sadrazamlar ve paşalar bu adamın karşısında bir köleden başka birşey değillerdi. Onun dudaklarının bir kıpırdanışı ocaklarını söndürebiliyordu ve omuzlarının üstündeki başlarını yere deviriyordu.

Fakat ben hiçbir zaman korkmamıştım. Çocukluğumun en yakın arkadaşlarıydım. Gençliğimizin bir kısmı da birlikte geçmişti. Onu kılıç, kalkan oyununda yenerdim. Fevkalâde kızardı. Hattâ Lalapaşa benim idam edileceğimi sanırdı. Halbuki ben müstakbel Padişahın kalbini kazanmıştım. Bütün hiddetine rağmen beni öldürtmezdi:

— Elbette, diyordum. Ben bilek kuvvetiyle ve ustalığımla seni her zaman yenerim. Çünkü ben İdris Beyin oğluyum. Sana gelince, sen Murad Beyin oğlusun. Sen Padişah olacaksın. Ben senin emrinde çalışacağım. Niçin darılıyorsun? Kılıcını iyi kullanan bir kumandana ihtiyacın olmayacak mı?

Çok akıllı bir gençti. Çok okuyordu. Bana yazdığı şiirleri gösterirdi. Bunları beğendiğimi görünce gururlanırdı, kalemin de kılıç kadar kuvvetli olduğunu ve çok işler gördüğünü söylerdi.

Yapılacak binbir iş vardı. Yüzlerce rum asilzadesi ve devlet adamı kapatıldığı yerde titreyordu. Onun dudakları kıpırdıyacak ve onlar ya ölecek veya kalacaklardı. Aynı zamanda dindar olan Mehmet Bey büyük bir vicdan mes'uliyeti altındaydı. Şimdi Paşaları, büyük devlet adamlarını unutmuştu. Benimle konuşuyor ve benimle birlikte gidiyordu. Ardımızdan dünyanın en ünlü kumandanları geliyordu.

Aya apostoleona (Fatih) geldiğimiz zaman Padişah mevkiin Hrisokerasa hakim olduğunu gördü ve içini çekerek:

— Buraya bir cami yaptırmak isterim Yusuf Yoldaş, dedi.

Cevap veremedim. Çok mustarip-ti. Her yıkık duvar, her sönmüş ocak, ona ayrı bir elem ve hüznün veriyordu. Evdomyon (Karagümrük) onun sessizliği içinde geçildi. Nihayet Velakernanın geniş alanına gelmiştik. Atından indi.

(Arkası var)

ÜMİTSİZ
LİK
İÇİNDE,
KADINI
AĞRIK
İÇİN
YAK-
LAŞTI
24

FAKAT HAYRET. BU SEFER
KAPİ DOKUNUR DOKUNMAZ
AÇILDI.
TUHAF.. YİNE
BİR TUZAK MI?

KARŞISINA MUHAFIZI DİKİLDİ
MERAK ETMEYİN BAYAN.. KADINI
BEN AÇTIM. KARAYA ÇOK YAKI-
NIZ. BELKİ KAÇARSINIZ DİYE DÜ-
ŞÜNDÜM. BEN HAYATIMIN
SONUNA GELDİM.. TEŞEK-
KÜR EDERİM. ÇOCU-
ĞUM NE OLDU?

ADAM BAŞINI
ÖNÜNE EĞDİ
(DEMİR ANGELİKA
NIN SÖYLEDİĞİ DOĞ-
RU. MADEN O ÖLMÜŞ
BENİM YAŞAMAM
ARTIK NÂNÂSIZ

ATMACA REİS

SİZ KENDİNİZİ DÜ-
ŞÜNÜN BAYAN..
ALLAHIN İŞİNE KARIŞIL-
MAZ..

İHTİYAR MUHAFİZ
BUNU SÖYLER SÖY-
LEMEZ DENİZE ATLADI.

İNŞALLAH
KARAYA KA-
DAR YÜZE-
BİLİRİM.

AYNI ZAMANDA KONKİTA DA
ANBARA İNDİ, SANDIKLARIN
ARASINA GİZLENDİ..

BU SİR'DA BERUT BEYİNİN
KAYIĞI
ELAKİLAYA YAK.
LAŞTI.

HOSSEL
DİNİZ..
EFENDİ..
NİZ NE
ALEMDE

SABIR-
SIZLIKLA
BEYAZ
GELİNİ
BEKLI-
YOR

GETİRDİM.. BİR ÇİÇEK
KADAR GÜZEL.. HAY-
DI GİDİP KAMARASIN-
DAN ALALIM ONU

KONKİTAYI BULAMAYINCA
HAYDUT KADIN BEYNİNDEN
YURULMUŞA DÖNDÜ.

NEREDE?
NEREDE
ESİR KADIN
PERRO ONU
SEN KA-
ÇIRTTIN?

BEN Mİ? HA-
BERİM YOK.

ONU BULAMAZSAK SE-
Nİ GEBERTİRİM
PERRO.

MUHAKKAK
ODUR.. HE-
MEN KARA-
YA ÇIKA-
LIM..

KONKİTAYI BULAMADILAR.. FAKAT
SAHİLE DÖRÜ YÜZEN BİRİNİ
GÖRÜNCE KARAYA ÇIKTILAR.

KARAYA ÇIKAR ÇIKMAZ HE-
MEN ATLARINA ATLAYIP YÜZEN
İNSANIN KARAYA ÇIKACAKI YERE
YOLLANDILAR.

Gül gibi

Yazan: M. YAMAN

Evin içindeki kavgadan, dırıltıdan, hattâ ara sıra boğaz boğaza gelmeden bıkmıştı. Sanki evin içinde yedi çeşit milletten birer nümune birbiriyle durmadan dalaşıyordu. Ne yapsın, ne yapsın, derken aklına bir çare geldi. Evin reisi ve erkeği sıfatıyla hepsini bir araya topladı. Önce çok ağır ve çok korkunç bir yemin etti ve:

— Bundan sonra, dedi. Herkes birbirine karşı kardeşliğim, yavruçugum, hanımefendiciğim, Dilberciğim gibi tatlı tatlı hitap edecek. Kazara birisinin ağzından nezaket-siz bir lâkırdı duyarsam ulu Tanrıyı inkâr etmiş olayım ki döverim.

Onun böyle sertlikleri vardı. Bu defa da kuru gürültü sanarak bildiklerini okumağa, dalaşa devama başlamışlardı. Fakat kız kardeşine:

— Hayvan karı, benim kitaplarımı neye karıştırdın?

Diyen lise talebesi oğlunu çal-yaka edip ayağının altına aldı ve verdi tekme-yi. Nasıl vermesin, yemi-ni var.

İşte bu acıklı hâdiseden sonra evdeki kalın ve kaba sesler hemen kesildi. Herkes sanki resmî bir ziyafet sofrasındaymış gibi birbirle-rine iltifata başladılar. Bilhassa o-nun geldiği saatlerde dikkati arttırı-yorlardı.

Hakikaten bu tedbirin büyük tesiri olmağa başladı. Meselâ ha-nımefendi ne kadar uyku sersemi olsa, bir vakitler:

— Hıznır aşifte, sabahleyin ge-rinip duracağına işine baksana.

Diye azarladığı hizmetçiye şimdi: — Dilberciğim, haydi kızım, oh benim evlâdım, elimizi çabuk tuta-lım da şu işleri başaralım. Belki mi-safir filân gelir, diyordu.

Tabii bu tatlı dil yüzünden Dil-ber de:

— Hanımefendiciğim, siz hiç merak etmeyiniz, ben şimdi hepsi-ni yaparım, diyordu.

Hattâ Kadri bey, bir vakitler yemek tuzlu olmuş diye babadan emektar ahçı Dursunun kalbini kı-rarken şimdi:

— Bilmem ki Dursun ağacığım, benim mi ağzımın tadı bozuldu. Etin tuzu fazla gibi geliyor bana ama yine sen bilirsin, diyordu.

Eskiden komşularla da kavga edilirdi. Sağda ve solda pek azılı in-sanlar vardı. Efendi efendiye, uşak uşağa boğuşmalar olurdu. Fakat ortadaki köşkte yeni bir konuşma tarzı başlayınca işler değişmişti. Kadri beylerin kedisi Asaf beylerin mutfağından eti kapıp tavan ara-sına kaçınca Dilbeste hanım açık saçık duvardan atlamış ve avaz çıktığı kadar:

— Karılaaaaar, kedinize sahip olun. Evinize hiç de mi et girmiyor.

Diye haykırmağa başlayınca her zaman daha şiddetle mukabele eden hanımefendi:

— Komşucuğum, ne oldu? Te-lâş etme şekerim. Gel, gel içeriye, pek de çıplak çıkmışsın. Bir şey mi var. Üzme kendini. Canın sağ ol-sun, ben şimdi Dursunu yollar iste-diğinden âlâsını aldırırım.

Diyince, tabii karşı taraf hemen yumuşamış ve o zamandan sonra tatlı dil komşuya da sirayet etmiş, bir duvar yıkıntısı yüzünden şikâ-yete gelen soldaki komşu söze pek kaba başladığı için utancından kıpkırmızı kesilmişti.

Günler böyle geçiyor, herkes

birbiriyle gül gibi geçiniyor, hattâ civar komşular onları çocuklarına nezaket örneği olarak gösteriyor-lardı.

Kadri bey evde tatbik ettiği bu çareyi arkadaşlarına da tavsiye edi-yor ve büyük bir gurur içinde bu-lunuyordu.

Kenan, Kadri beyin yeğeni, İs-tanbula nakledince başka oturacak yer bulamamış o sıralarda köşke yerleşmişti. Sabah işine gidip akşam geliyor ve artık o da nezaketin son perdesinde bulunuyordu. Çünkü evde, kendisine hitap edenden da-ha nazik bulunmağa gayret etmek, istenileni reddetmemek, itirazları mümkün olduğu kadar ortadan kal-dırmak şarttı.

Bazan çok gülünç sahneler olu-yordu. Meselâ hanımefendi mutfağa inince ahçı ile şöyle konuşuyordu:

— Dursun ağacığım, kolay gel-

sin!

— Allah tükenmez ömürler vi-sin hanımefendiciğim.

— Ne cici yemekler pişiriyor-sun bakayım?

— Gözel ağzınıza layık guşbaşı (Arkası 14. sayfada)

MACERA PESİNDE

FREDDİ OTOMOBİLİNİN SESİNİ DUYUNCA SIK RADI

FREDDİ GEÇ KALDI. YARIŞ OTOMOBİLİ HAREKET ETTİRİLMİŞTİ. DENİZE YUVARLANDI.

HER YERİ ARAYIN HERKESİ SORGUYA GEKECEĞİMİ.

KAPTAN SİZ BU İŞİN FAİLİNİ BULAMIYACAKSINIZ.

KAPTAN HERKESİ ÇAĞIRDIĞI ZAMAN O SÜKUNETLE KAMARASINDA UZANMIŞ DAVETE KATILMAMIŞTI. ARAŞTIRILINCA BULUNUŞU YİNE İSTİFİNİ BOZMADI.

BAYLAR.. HEPİNİZDEN PASAPORTLARINIZI GÖSTERMENİZİ RICA EDİYORUM. HÂDİSE BENİ MECBUR ETTİ. BU BENİM HAKKIMDIR.

FREDDİ ADAMI TANIYOR DAK.. BU SENSİN..

FREDDİ YARIŞ OTOMOBİLİNİN YAPICISINA BİR TELSİZ ÇEKTİ.

YENİ YARIŞ OTOMOBİLİ İSTİYOR.. ALLAH AKILLAR VERSİN.. O YOLLAR BERBATTIR.

ADIM DAK DEĞİL MURGER.. PASAPORTUNA BAKA. BİLİRSİNİZ

192

— ARKASI VAR.

etilen kuru fasulya, sonra hanımeele dicaazıma diyiverem batlıcan garnı şey, yaniya efendim hâşâ huzurdan garnı yarıh, et suyuna pilâv. Datı-lara gelince... Bayan gobee.

— Eline sağlık Dursun ağa-cığım.

Dilber de hem usaklık, hem de bahçıvanlık yapan İbrahimle şöyle konuşuyordu:

— İbrahımcığım, şekerim.

— Buyur canımın içi, ciyye-rimin kösesi bir tane Dilberim.

— Hanımefendi pazara gönder-mek istiyor da. Bilmem ki..

— Sen emret Dilberim.

— Sevsinler tatlı dilini.

Evet, Kadri bey gürültüyü, mü-nakaşa ve marazayı böylece orta-dan kaldırdı. Bu gül gibia geçinme neticesinde ansızın iki çocuk dün-yaya geldi. Kadri beyin kızı Sevi-min Kenandan peydahladığı piçe "Nezakat" Dilberin İbrahimden do-ğurduğu yumurcağa da "Keramet" adı kondu.

ÖRNEK

(6. sayfadan devam)

— «Bu oyunla siz değil lise şampiyonu, ilk mektep şampiyonunu bile yene-mezsiz!» diye bağıırıyordu.

Nihayet dayanamıyarak yerinden fırladı. Topa vurmak üzere olan Tommy'nin elinden sopayı aldı ve,

— «Hayır!» diye haykırdı, «hayır! Siz bunu çocuk oyuncuğu mı sandınız? Oyun bu! Oyun! Madem ki sahaya çık-tınız oynayın be mubarekler, oynayın!»

Topu bir eline alıp atmağa hazırlan-dı, öbür elindeki sopayı da gayet tiyatro vari bir tavırla havaya kaldırdı. Sonra bir heykel gibi bir an duruluyarak,

— «Ben size örnek olayım bari!» de-di, «Beni görün ve benden örnek alın!»

Böyle diyerek topu attı, sopayı salladı fakat topa vuramadı. Önce kıkır kıkır gülecek olduk, sonra Mr. Estes'in gözle-rindeki bakışı görünce sustuk. Hocamız topu bir daha attı ama gene vuramadı. Bir üçüncü defa daha denedi. Gene isabetsizlik! Ama Mr. Estes azımkâr değilse hiç bir şey değil sayılırdı. Bir daha, bir da-ha, bir daha top attı. Her seferinde de sopa topu sıyrıp geçiyordu.

On ikinci denemeden sonra sevgili ho-camız sopayı elinden atarak bize döndü. Gayitle sakindi. Yüzü kızarmıştı ama mahcubiyetten değil de sopa sallamaktan olabiliirdi. Biz ciddiyetimizi muhafaza ederek bakalım ne buyuracak diye bek-liyorduk. Mr. Estes hiç istifini bozma-dan,

— «İşte nasıl oynadığınızı şimdi gör-dünüz.» dedi. «Bundan sonra biraz daha gayretli olun!»

BİNEİR ROMAN

Her hafta çarşamba günü çıkar

hikaye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (12 sayı) 12 lira

6 aylığı (6 sayı) 6 lira

Sahibi: TÂHSİN DEMİRAY

Yazı, tefahhüs, tefahhüs idare eden

CELAL DEMİRAY

Baskı yeri: TÜRKİYE BASIMEYİ

ASK İHTİRASTIR

BÜTÜN BU HADİSELER TİLENTİ NİN FRANKİ ÖLDÜRMEK İSTEDİĞİ SİRADA CEREYAN EDİYORDU.

SEN SIRTINI DÖN. GÜZEL SÖZÜN BU MAN ZARAYI GÖRMESİN

FRANK HAREKET ETMEĞE BAŞLIY

ÜZERİNDE BİR DE HANÇER VAR. ONUN LA VURDUĞUNU ÖLDÜRDÜM. AMA BU GENCİ SEVDİĞİNİ DÜŞÜN DÜM. AMA SENİN GİBİ BİR KIZIN SEVMESİ DOĞRU DEĞİL.

DELİ MİSİN TİLENTİ BUNA NEREDEN HÜK METTİN?

TİLENTİ ONU BURADA ÖL DÜRMİ

SENİN GEVEZE LİĞİNDEN YAKIT KAY. BETTİM. ŞUNUN İŞİNİ BİTİREYİM

LARRİ TAM ZAMANINDA KAPİYİ İTTİ.

ATEŞ ETME TİLENTİ ATEŞ ETME NOLUR

ÇOK ISRAR EDERSEN SE Nİ DE ÖLDÜ RÜM. BIRAK KOLUNU..

MILDRED HERİFİN ÜZERİNE ATILDI.

HAYIR.. ATEŞ ETME. GÜ RÜLTÜYÜ DUYAN BAŞIMIZA ÜŞÜSEK. DAHA SESSİZ BİR SİLÂLA İŞ GÖRMEK DAHA İYİ DEĞİL Mİ?

TAMAMI İLE KENDİNE GELDİ. BU BEL Kİ DAHA İYİDİR. YÜZBAŞI PİSCA NINI BEN ZAVALLI JAPON KULUNA TAKTIM EDER MİSİN?

HA? NEREDEYİM? NE DİRLANİYORSUN MILDRED.. MILDRED NEREDE?

TİLENTİ TETİĞİ ÇERTİ. KUR SUN FRANKIN BAŞININ ÜSTÜNDEN GEÇTİ. ÇÜNKÜ LARRİ ATILMIŞTI.

BÜ KÖPEKLERE SİLÂH VERDİN HA?

TİLENTİ İKİNCİ BİR DEFA DAHA
ATEŞ EDECEĞİ SİRADA FRANK
HERİFİN ÜZERİNE SALDIRDI.
FAKAT JAPON KENDİNİ İYİ KORUYORDU.

BIRAK BU
TABANCA!

İYİTUT FRANK

14/2

KALBİNDEN YURULMUŞTU.
BİR İKİ DEBELENDİ. SONRA
KATİLDİ KALDI.

GEBERDİ...

İYİ OLDU. YOKSA
O SENİ ÖLDÜRE.
ÇEKTİ.

MILDRED
BU KARŞAFAKLIK-
TAN İSTİFADE
EDİP KAÇMAK İSTEDİ.
ARKA KAPIDAN BARIN
KENARINDAKİ GÖLE ÇIKTI.

92/2

TİLENTİ İYİ DAYANIYOR, TABANCA Yİ BİR TURLU BIRAK.
MAK İSTEMİYORDU. FRANK HERİFİN KOLLUNU BÜKTÜ.
NAMLIYI KENDİ GÖĞSÜNE DAYADI. JAPON TETİĞİ
ÇEKTİ. VE BAĞIRAK DÜŞTÜ. HARAKİRİ YAPMIŞ TI.

SERSEM BUNU
HAKETTİN..

AH!

İKİ SUBAY ETRAFI GÖZDEN GEÇİRDİLER
ARADIKLARINI BULAMADILAR.

MILDRED NEREDE?
BEN DELİ DEĞİLİM..
ŞİMDİ BURADAYDI..
SENİ KURTARMAĞA
ÇALIŞIYORDU..

TİLENTİYLE ORTAK
İŞ YAPIYORLAR. ENAYİ
GİBİ TUZAĞA TUTULDUM.
UYUTUCU BİR İLAÇ VER.
DİLER.

KAYIK
HAZIRDI. MÜMKÜN
OLAN HIZLA KÜREK ÇEK.
MESİ İÇİN EMİR VERDİ.

ALDHME BENİ
ON DAKİKADAN
EKSEL GÖTÜRÜP.
SEN SANA 50
KURUŞ VAR.

ARKASI VAR